

Το πρόβλημα δεν είναι ότι “ξαφνικά την είδαν όλοι ποιητές” αλλά μάλλον το ότι τελικά δεν έγιναν ακόμα όλοι!

Άσε που και ο δημόσιος λόγος έχει δηλητηριαστεί ανεπανόρθωτα από τους επαγγελματίες της πολιτικής, της ενημέρωσης και της ψυχαγωγίας. Ενώ οι εικονοκλαστικοί κώδικες των social media έχουν περιορίσει στο ελάχιστο την ίδια την επικοινωνία. Ωστόσο, όσο και να καταπιέζονται, οι απόπειρες για ειλικρινή επαφή και αλληλεπίδραση δεν θα σταματήσουν ποτέ. Όχι, όσο υπάρχουν ακόμα άνθρωποι και δημιουργίες, έξω από καλούπια και κυκλώματα.

Ακόμα και η ίδια η Ποίηση φαντάζει σαν παγόβουνο: ψυχρή, απόμακρη, ελιτίστικη και αποστειρωμένη. Και ίσως τελικά να είναι, η κορυφή της τουλάχιστον. Γιατί αντιθέτως, στην αχανή και αφανή της βάση ευδοκιμεί ένα ποικιλόμορφο οικοσύστημα στοχασμού, πειραματισμού και έκφρασης ποιητικού λόγου.

Εκεί γεννιέται και αναπλάθεται διαρκώς ένας αισθητικός κώδικας επικοινωνίας με συμπυκνωμένα νοήματα και συμβολισμούς. Γεμάτος φαντασία και γνώση, με ανοιχτούς ορίζοντες, χωρίς διαχωρισμούς και σύνορα. Από καθημερινούς ανθρώπους που πασχίζουν να μετατρέψουν τα βιώματα και την ουσία τους σε τεχνουργήματα και να τα εκθέσουν. Και όσο πιο πολύ διευρύνεται κοινωνικά αυτού του είδους η δημιουργικότητα και η ανταλλαγή κουλτούρας, τόσο πιο κοντά ερχόμαστε και με τον εαυτό μας αλλά και με τους άλλους.

Κάπως έτσι και κάπου εκεί ήρθε στον έξω κόσμο και η **Στιχορραγία**. Δέκα -και βάλε- χρόνια μετά το πρώτο της τυπωμένο αδερφάκι, το **φ@νζήν**. Μια ποιητική συλλογή 96 συνολικά σελίδων και 666 αντίτυπων, φτιαγμένη με μεράκι και ντανταϊστική / αναρχοπάνκ αισθητική. Συμπεριλαμβάνοντας στιχουργικές και διασκευαστικές δημιουργίες στην άλλη της πλευρά, την **Πανκυτταροπενία**.

Κατά βάθος η Στιχορραγία μοιάζει με “πάθηση”, με μια κατάσταση του νου όταν αυτός ασφυκτιά και δεν του επαρκούν τα υπόλοιπα εκφραστικά μέσα για να ολοκληρώσει τις σκέψεις του. Συνήθως έτσι γράφονται οι σίχλοι, μετά από υπαρκτά ξενύχτια και αδιέξοδα ή στην υπερένταση δυνατών βιωμάτων και συλλογισμών. Την 25η ώρα της ημέρας, στον “κλεμμένο” χρόνο από τις απαιτήσεις της επιβίωσης και τις υποχρεώσεις της καθημερινότητας.

Γι’ αυτό και στο συγκεκριμένο βιβλίο δεν υπάρχουν ενιαίο ύφος και θεματική, αλλά περάσματα από όλα σχεδόν τα ποιητικά είδη, που με αυτόν τον τρόπο ανοίγουν τις δικές τους διαδρομές. Μια συνεχής διαλεκτική ανάμεσα στο “προσωπικό” και το “πολιτικό”, στο “ατομικό” και το “κοινωνικό”, γεμάτη αποδομήσεις και επανανοηματοδοτήσεις εννοιών και πραγματικοτήτων.

Έχοντας αυτή την τάση ολισμού στο περιεχόμενο, δεν θα μπορούσε παρά να θέλει να βιώσει στο έπακρο και όλα τα στάδια της εξωτερίκευσης της: της παραγωγής, της διανομής και κοινωνικοποίησης της. Γι’ αυτό και επιλέγει τον δρόμο της αυτοέκδοσης και της αυτοοργάνωσης, μέσω της αλληλοβοήθειας.

Κυκλοφορεί χέρι με χέρι και χωρίς αντίτιμο, με ελεύθερη συνεισφορά ή με βιβλιοανταλλαγή.

Γιάννης Μ. Λιβαδειάς

ΣΤΙΧΟΡΡΑΓΙΑ

φ@νζήν

OnlyForTrade.wordpress.com